

Chương 6

TÔI CẢM THẤY CUỘC SỐNG RẤT TUYỆT khi đi tới phòng tập trước giờ học vào sáng hôm sau. Buổi tập bí mật đêm qua cực kì vui, và tôi thấy tự hào vì đã chống lại hệ thống và khích lệ Dimitri đi với Tasha. Tuyệt hơn nữa là hôm qua tôi đã được chạm vào cái cốc bạc và chứng minh rằng mình có thể sử dụng nó. Hào hứng về bản thân mình, tôi không thể chờ đợi được luyện tập lâu hơn nữa.

Sau khi mặc trang phục luyện tập thường ngày, tôi chạy như bay tới phòng tập. Nhưng khi thò đầu vào căn phòng hôm trước, tôi thấy tối om và im lìm. Tôi bật đèn lên, nhìn quanh, phòng trường hợp Dimitri đang đạo diễn một bài tập kì cục mới lạ. Không. Trống trơn. Không có luyện tập đâm chém gì hết.

“Chết tiệt,” tôi lầm bầm.

“Cậu ta không ở đây.”

Tôi hét lên và gần như nhảy lên cao cả mười thước. Quay lại đằng sau, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu nheo nheo của Janine.

“Mẹ làm gì ở đây?” Máy từ đó vừa ra khỏi cổ họng, tôi nhận ra trang phục của bà. Một chiếc áo thun rộng cổ tay. Quần tập rộng có giải rút, giống chiếc quần tôi đang mặc. “Chết tiệt,” tôi lại nói. “Giữ mồm giữ miệng đấy,” mẹ tôi ngắt lời. “Con có thể hành xử không theo thể thống gì, nhưng đừng có nói cái kiểu đấy.”

“Dimitri đâu rồi?”

“*Giám hộ Belikov* đang ngủ. Cậu ta vừa về được vài giờ và cần nghỉ ngơi.”

Một câu chữ tục vừa ra tới cửa miệng, tôi vội nuốt vào. Đương nhiên Dimitri đang ngủ. Anh đã phải lái xe đưa Tasha tới Missoula suốt ngày để ở đó trong giờ mua sắm của con người. Anh vẫn luôn thức suốt đêm của Học viện và chắc vừa mới về. Chắc. Lẽ ra tôi không nên nhanh nhẩu khuyến khích anh đi giúp cô ấy nếu tôi biết hậu quả là *đây*.

“Vâng,” tôi vội vàng. “Con nghĩ buổi tập bị hủy...”

“Trật tự đi và đeo cái này vào.” Janine đưa tôi mấy cái găng tay hồ ngón để luyện tập. Nó giống như găng tay đầm bốc nhưng không dày và kèn càng như thế. Dù sao nó cũng dùng cho những mục đích giống nhau: bảo vệ đôi tay và tránh bạn cào móng tay vào mặt đối thủ.

“Chúng con đang làm việc với cái cốc bạc,” tôi giận dỗi vừa nói vừa thọc tay vào găng. “Ồ, hôm nay chúng ta sẽ tập cái này. Đi nào.”

Vừa ước gì mình bị xe buýt cán trên đường tới kí túc, tôi vừa theo mẹ tới trung tâm phòng tập. Mái tóc xoăn của bà được ghim lên cho gọn, để lộ phần gáy. Phần da

đầy những hình xăm. Cái trên cùng là một đường ngoằn ngoèo: dấu ấn tuyên thệ, được xăm khi các giám hộ tốt nghiệp các học viện như Học viện Thánh Vladimir và được chấp nhận hoạt động. Dưới đó là các dấu *molnija* tương thưởng cho mỗi lần tiêu diệt một Strigoi. Nó có hình giống như tia chớp như tên gọi⁽¹⁾. Tôi không đếm được số lượng chính xác, nhưng tự hỏi xem liệu cổ mẹ tôi còn chỗ nào để xăm nữa hay không. Bà đã gây ra rất nhiều cái chết trong quá trình công tác.

Khi tới vị trí mong muốn, Janine quay về phía tôi và vào tư thế tấn công. Cho rằng bà sẽ
nhảy bổ

vào tôi, tôi lập tức bắt chước.

“Chúng ta làm gì đây?” tôi hỏi.

“Tấn công và phòng thủ cơ bản. Trong phạm vi đường kẻ màu đỏ.”

“Thế thôi?” tôi hỏi.

Bà nhảy về phía tôi. Tôi tránh - gần như vô ích - và tự trượt ngã trong quá trình đó. Tôi vội vàng chỉnh lại.

“Đấy,” bà nói bằng giọng *gần như* mỉa mai. “Vì con luôn muốn nhắc nhở rằng năm năm rồi ta chưa gặp con. Ta không biết rằng con có thể làm được những gì”

Janine lại tấn công, tôi cố gắng lắm mới tránh được bà trong phạm vi đường kẻ. Nó nhanh chóng trở thành một mô thức. Bà chẳng cho tôi cơ hội tấn công nào. Hoặc là tôi không đủ kỹ năng để tấn công. Tôi dùng hết sức bình sinh để phòng thủ - ít ra là về mặt thể chất. Tôi miễn cưỡng thừa nhận rằng bà mạnh. *Thực sự* mạnh. Nhưng tất nhiên tôi sẽ không nói cho bà điều đó.

“Sao đây?” tôi hỏi. “Đây là cách mẹ bù đắp cho sự lơ là trách nhiệm làm mẹ à?” “Đây là cách để con từ bỏ tính hung hăng của mình. Con chẳng có gì ngoài thái độ hậm hực từ lúc ta tới đây. Con muốn đánh mà?” Nắm đấm của bà tung ra và chạm vào tay tôi. “Thế thì đánh. Ghi điểm.”

“Ghi điểm,” tôi thừa nhận rồi trở về phần sân của mình. “Con không muốn gây lộn. Con chỉ muốn nói chuyện với mẹ.”

“Ăn nói với ta như thế trước lớp không thể gọi là nói chuyện được. Ghi điểm.” Tôi cầu nhàu vì cú đánh. Khi mới bắt đầu luyện tập với Dimitri, tôi than thở rằng thật không công bằng khi chiến đấu với ai đó cao hơn tôi cả ba chục phân. Anh đã chỉ ra rằng tôi sẽ phải đương đầu với rất nhiều Strigoi cao hơn tôi, và câu châm ngôn cổ xưa đã đúng: kích thích không phải là vấn đề. Đôi khi tôi nghĩ nó đã đem lại cho tôi hi vọng sai lầm, nhưng theo những gì mẹ tôi thể hiện, thì tôi đang bắt đầu tin điều đó.

Tôi chưa từng chạm trán với ai nhỏ bé hơn mình. Là một trong những cô gái ít ỏi trong lớp, tôi thừa nhận rằng tôi gần như luôn luôn thấp bé nhẹ cân hơn đối thủ của mình. Nhưng mẹ tôi còn nhỏ hơn và rõ ràng không có nhiều cơ bắp trong thân hình nhỏ nhắn đó.

“Con có cách riêng để giao tiếp, thế thôi.” Tôi bào chữa.

“Con có một ảo tưởng nhỏ nhen rằng mình đã phải chịu đựng suốt mười bảy năm.” Chân bà đập vào đùi tôi. “Ghi điểm. Trong khi thực tế con được đối xử chẳng kém gì các ma cà rồng lai khác. Thậm chí còn tốt hơn. Ta có thể gửi con tới với những người họ hàng. Con muốn trở thành một con điểm máu sao? Đó là điều con muốn à?”

Cụm từ “điểm máu” luôn gây kích động với tôi. Đó là từ dành cho người mẹ ma cà rồng lai đơn thân nào quyết định nuôi nấng con cái của mình thay vì trở thành giám hộ. Những người phụ nữ này thường có các cuộc tình chóng vánh với nam Moroi và bị coi khinh vì điều ấy - cho dù họ hầu như không thể cải thiện được tình hình, vì nam Moroi thường cưới nữ Moroi. Cụm từ “điểm máu” xuất hiện vì một số nữ ma cà rồng lai để đàn ông uống máu họ trong lúc làm tình. Trong thế giới của chúng tôi, chỉ có con người cho máu. Một ma cà rồng lai làm như thế là bản thiêu và lập dị - nhất là trong lúc quan hệ tình dục. Tôi nghĩ rằng chỉ có một số ít phụ nữ làm thế, nhưng thật không công bằng, cụm từ này dường như áp dụng với tất cả bọn họ. Tôi đã cho Lissa máu trong lúc chúng tôi bỏ chạy, và mặc dù hành động ấy là cần thiết, sự nhục nhã vẫn luôn theo đuổi tôi.

“Không. Đương nhiên con không muốn trở thành một ả điểm máu.” Hơi thở của tôi trở nên nặng nhọc. “Và không phải tất cả bọn họ đều thế. Chỉ có một số người thực sự làm vậy thôi.” “Họ tự chuốc lấy tai tiếng cho mình,” Janine gầm lên. Tôi tránh cú đánh của bà. “Họ nên làm nhiệm vụ của một giám hộ, chứ không phải loanh quanh tằng tịu với Moroi.”

“Họ nuôi nấng con cái họ,” tôi kêu lên. Tôi muốn gào to nhưng không thể lãng phí oxy được. “Mẹ thì chẳng biết nuôi nấng là thế nào. Hơn nữa, chẳng phải mẹ cũng giống như họ ư? Con không thấy cái nhẫn nào trên tay mẹ hết. Chẳng phải cha con cũng chỉ lãng nhãng với mẹ thôi sao?”

Janine đành mặt lại, và nói sau khi đánh con gái mình. “*Chuyện đó,*” bà nói chắc chắn, “là chuyện mà *con* chẳng biết gì hết. Ghi điểm.”

Tôi oằn người trước cú đánh nhưng thấy sung sướng vì mình đã chọc tức được bà. Tôi hoàn toàn không biết cha mình là ai. Một chút xíu thông tin duy nhất tôi nghe ngóng được đó là gốc gác Thổ Nhĩ Kỳ của ông. Có thể tôi có được các đường cong và khuôn mặt xinh đẹp của mẹ - dù tôi dám tự hào mà nói rằng bây giờ tôi đẹp hơn bà - nhưng tất cả những màu sắc trên người tôi thừa hưởng từ cha. Nước da hơi nâu, tóc và mắt tối màu.

“Chuyện đó diễn ra thế nào?” tôi hỏi. “Mẹ có nhiệm vụ gì ở Thổ Nhĩ Kỳ à? Gặp ông ấy ở một khu chợ địa phương? Hay còn rẻ tiền hơn thế nữa? Có phải mẹ đi khắp Darwin và chọn cho mình anh chàng có thể truyền cho con cái của mẹ bộ gene chiến

binh? Con biết, mẹ sinh ra con chỉ vì đó là *nghĩa vụ* của mẹ, nên con tin mẹ phải đảm bảo rằng mình sẽ giao cho các giám hộ sản phẩm tốt nhất.”

“Rosemarie,” bà cảnh cáo qua hàm răng nghiến chặt, “lần duy nhất trong đời, cảm ơn.” “Tại sao? Có phải tại con đang bôi nhọ danh tiếng quý giá của mẹ? Cũng như mẹ nói cho con nghe thôi: mẹ chẳng khác gì các ma cà rồng lai khác. Mẹ lẳng nhăng với ông ấy và...” Có lý do để người ta nói câu “Thối kiêu hãnh đi trước sự sa ngã⁽²⁾.” Tôi quá mê mải tự mãn với mình nên đã không còn chú ý tới bước chân. Tôi đến quá gần đường kẻ đỏ. Vượt qua đó là ghi thêm cho bà một điểm, vì thế tôi cố gắng ở trong, cùng lúc tránh sự tấn công của bà. Thật không may, chỉ có thể thực hiện một trong hai thứ. Năm đám của Janine bay tới trước mặt tôi, nhanh và mạnh - và, có lẽ quan trọng nhất, hơi quá cao so với mức cho phép trong luật lệ của hình thức luyện tập này. Nó đập vào mặt tôi với sức mạnh của một cái xe tải hạng nhẹ, và tôi bay ra sau, đập lưng rồi đầu xuống sàn cứng của phòng tập. Tôi đã bay khỏi đường kẻ. Chết tiệt!

Con đau dội lên từ gáy, mắt tôi bắt đầu mờ đi và nổ đom đóm. Chỉ chốc lát, mẹ tôi đã tới bên tôi.

“Rose? Rose? Con có sao không?” Giọng của bà nghe khản đặc và cuống quýt. Cả thế giới bỗng bênh.

Sau đó một lúc, những người khác kéo tới, chẳng hiểu bằng cách nào, tôi được đưa vào phòng y tế của Học viện. Ở đây, có người chiếu đèn vào mắt tôi và hỏi những câu vô lý không thể tưởng tượng được.

“Tên em là gì?”

“Cái gì cơ?” tôi hỏi, liếc mắt nhìn cái đèn.

“Tên của em,” tôi nhận ra bác sĩ Olendzki đang nhìn mình.

“Cô biết tên em mà.”

“Tôi muốn em cho tôi biết.”

“Rose. Rose Hathaway.”

“Em có biết ngày sinh của mình không?”

“Đương nhiên biết. Sao lại hỏi em mấy câu ngu ngốc này? Cô mất các hồ sơ về em rồi à?” Bác sĩ Olendzki thở dài bực mình và bước ra, mang theo cái đèn đáng ghét đó.

“Tôi nghĩ em ấy vẫn ổn,” tôi nghe thấy cô nói với ai đó. “Tôi muốn giữ Rose ngày hôm nay, để đảm bảo rằng em không bị chấn động nào. Tôi thực sự không muốn Rose đến gần bất kì lớp học giám hộ nào hết.”

Suốt một ngày tôi hết ngủ lại thức, vì bác sĩ Olendzki cứ đánh thức tôi để kiểm tra. Cô cũng đưa tôi một túi đá để chườm mắt. Khi các lớp học tan hết, cô kết luận rằng tôi đã đủ khỏe để ra về. “Cô thề, Rose, cô nghĩ em phải có một cái thẻ bệnh nhân thường trú.” Một nụ cười nở trên môi cô. “Ngoài những vấn đề kinh niên như dị ứng

và hen suyễn, cô không nghĩ có học sinh nào gặp cô nhiều lần đến thế chỉ trong một thời gian ngắn.”

“Cảm ơn cô,” tôi nói, không chắc mình muốn nhận vinh dự ấy. “Thế là không có chấn động nào chứ ạ?”

Cô lắc đầu. “Không. Nhưng em sẽ bị đau một chút. Cô sẽ cho em cái này để xử lý nó trước khi em đi.” Nụ cười của cô tắt dần, và đột nhiên trông cô có vẻ lo lắng. “Thành thật mà nói, Rose, cô nghĩ hầu hết sự tổn thương tập trung ở, ừm, mặt em.”

Tôi nhảy dựng lên trên giường. “Cô nói ‘hầu hết tổn thương tập trung ở mặt em’ là ý gì?” Cô chỉ ra cái gương trên bồn rửa mặt ở phía xa của căn phòng. Tôi chạy tới đó và nhìn hình phản chiếu của mình.

“Chó chết!”

Một vết bầm tím bao phủ phần trên bên trái khuôn mặt tôi, đặc biệt gần mắt. Tôi tuyệt vọng quay lại nhìn cô.

“Nó sẽ nhanh tan đi chứ, phải không ạ? Nếu em chườm đá?”

Cô lại lắc đầu. “Đá có thể giúp... nhưng cô sợ em sẽ bị thâm mắt một thời gian. Ngày mai trông nó sẽ tệ nhất, khoảng một tuần sẽ tan. Em sẽ nhanh chóng trở lại bình thường”. Tôi rời phòng y tế trong cơn choáng váng chẳng liên quan gì tới vết thương trên đầu. Tan hết trong vòng một tuần ư? Làm sao bác sĩ Olendzki có thể nói nhẹ nhàng thế chứ? Cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra à? Tôi sẽ trông như một tên đột biến trong dịp Giáng sinh và chuyển đi trượt tuyết. Tôi bị bầm mặt. Một vết bầm đáng tửm.

Và đó là món quà mẹ dành cho tôi.

⁽¹⁾ Molnija (Молнии) Tiếng Nga, có nghĩa là tia sét.

⁽²⁾ Trích Kinh thánh (Châm Ngôn 16:18).